

[Drachmann.]

andre Produkter; vi faar i Virkeligheden for lidt i Forhold til de Priser, som selve det tyske Forbrug betaler. Vi faar altsaa en Del Had og Bitterhed i Stedet — det har jeg allerede belyst —, og det tror jeg ikke vi skal stræbe mere efter. En saadan Udvikling maa være meget farlig, og naar man saa hertil maa lægge det mærkelige, at vi skal levere frie Deviser med i Købet til Tyskland, saa synes jeg oprigtig talt, at vi staar i en Situation, der gør de Tanker berettigede, som jeg om lidt skal fremsætte.

Inden jeg forlader den tyske Handels-traktat, som logisk er knyttet til den engelske, maa jeg have Lov til at understrege, til yderligere Forstaaelse af det alvorlige i vor Samhandel med Tyskland og for ikke at faa stillet alt for mange Fata-Morganaer op sydpaa med Hensyn til, hvad vi kan faa ud deraf, i alt Fald med den Politik, vi nu fører, at de tyske Prisberegninger er ganske overordentlig farlige for os. Vi kender intet tilsvarende i vort Forhold til England og vestpaa. Tyskerne har med den stærke Centralisering — jeg skal villigt indrømme, at det er en dygtig, en haandfast Centralisering —, de har gennemført, lavet en bestemt Prisovervaagelsespolitik. De har deres Preisüberwachungsstellen, og paa Varer, som de mener de kan presse os paa, sætter de Priserne op, paa Varer, hvor de gerne vil have stukket os noget ud, som det saa smukt hedder populært, sætter de dem tilsvarende ned. Hvor de kan vente, at det danske Forbrug kan bære, forhøjer de Priserne, hvor det gælder at genere en dansk Produktion, sætter de dem ned.

Jeg kan meddele, at da Regeringen i Sommer maatte gribe til den ekstraordinære Udstedelse af Attester, fik tyske Eksportører, Købmænd og Fabrikanter, der altid maa indsende deres Eksportfakturaer til disse Centraler til Godkendelse, simpelt hen deres Fakturaer tilbage igen. Man var nu sikker paa, at Danskerne var tvunget til at tage de og de Poster, takket være den særlige Situation, der var fremkommet, som jeg ikke her skal komme tilbage til, og saa knaldede man simpelt hen 20, 30, indtil 50 pCt. paa Priserne. Det passede ingenlunde altid de tyske Fabrikanter og Handelsfolk, men den tyske stærkt centraliserede Stat forlangte det. De mente, at det kunde det danske Marked tage, fordi Danmark var tvunget til at udstede disse Tillægsattester. Altsaa fik man lidt mere med i Betalingen. Det vil sige, at der skulde saa og saa mange flere Dritler dansk Smør derned for at betale

de samme Partier Strømper, Slips, Lingeri, og hvad det nu ellers drejede sig om.

Det er nu ikke alene i opadgaaende Retning; dette System virker. For den danske Industri, som mange Mennesker, ikke mindst ude paa Landet, tror vælter sig rundt i Solskin fra Valutasyttemet og Valutacentralen, er dette overordentlig ubehageligt. Her er det ganske ligegyldigt, om der er Valutacentral eller ikke. Med den ringe Toldbeskyttelse, der er her i Landet, er den danske Industri uventet og vilkaarligt udsat for, at der føres en saadan Prisnedslagspolitik, dikteret ganske maaltbevidst og systematisk fra tysk Side, at den staar næsten værgeløs i Konkurrencen. Og dette Moment bliver yderligere alvorligt, naar vi nu som Følge af hele den handelspolitiske Udvikling, vi er inde i, i stadig større Udstrækning maa give Importtilladelse for Færdigvarer, medens den danske Industri i Modsætning til Landbruget — jeg tror ikke, Landbruget skønner tilstrækkeligt paa sin heldige Stilling her — faar sine Raavarer begrænset og reguleret. Dels kan man slet ikke faa disse Raavarer — det er selvfølgelig det allermest ubehagelige —, dels tvinges man ind paa at købe dem paa Markeder, der er dyrere, mindre hensigtsmæssige end dem, man ved fri Disposition selv kunde skaffe sig. At dette, at man ikke kan udnytte den købmæssigt rigtige Situation, betyder en Fordyrelse, navnlig med et opadgaaende Raastof- og Halvfabrikatmarked, som der nu er, er ganske ligtil.

Med disse Bemærkninger skal jeg vende mig fra selve Emnet, som jeg altsaa daarligt nok har været inde paa, da der jo ikke er meget at sige om det ud over almindelige Talemaader. Ogsaa jeg haaber, at vi kan faa nogle Oplysninger i et Udvalg. Med Hensyn til Forstaaelsen af Artikel 2, som min ærede Partifælle det ærede Medlem af Landstinget Hr. Lange var inde paa i Debatten i det andet høje Ting, skal jeg blot sige, at jeg rent personlig ikke mener, at dette Forbehold kan binde eller forpligte til en Fortsættelse af et System som Valutacentralen. Tværtimod vil jeg gøre gældende, at den Dag Valutacentralen faldt bort, havde Englænderne overhovedet intet at beklage sig over, for saa havde de jo fri Adgang til det danske Marked for alle 100 pCt. af det, de vil eksportere hertil.

I øvrigt skal jeg benytte Lejligheden til, da vi nu taler om baade de tyske og engelske Forhold, at henstille til Folketingets Finansudvalg, der saa nidkært og energisk overvaager og inspicerer alt, hvad